

[Thomsen.]

Landbrug som Gennemsnit af mange Aar har været Minusforrentning og Underskud, vilde der sikkert blive Maade med baade Beundring og Misundelse. Alle, der har en Smule Kendskab til Livets økonomiske Love, vil forstaa, at et Erhverv, der skal indtjene ca. 90 pCt. af det, Landet har at leve af, ikke i det lange Løb kan gøre dette ved at arbejde med Underskud; Produktionsapparatet vil simpelt hen blive ødelagt. Denne Kendsgerning burde der tages Hensyn til i et saa skæbnebestemmende Spørgsmaal, som her foreligger til Afgørelse.

Det er da ogsaa gaaet op for brede Lag af Befolkningen baade i By og paa Land, at der hurtigt maa ske noget aldeles afgørende. Der maa skabes Rentabilitet i Landbruget, der maa skabes Rentabilitet i Landets Hovederhverv. Den højtærede Regering og de nuværende Flertalspartier synes, efter hvad der er sket til Dato, ikke at have forstaaet Betydningen af dette Spørgsmaal. Formelt er der nu gjort store Indrømmelser, men reelt adskiller det foreliggende Lovforslag sig ikke væsentligt fra det, vi hidtil har kendt. Landbruget er og har længe gennem dette System været ude for en himmelraabende økonomisk Mishandling. Da Landbruget som nævnt eksporterer for $\frac{9}{10}$ af de Værdier, vi har at købe for i de andre Lande, er der sikkert ingen i denne Sal, der vil bestride, at Landbrugets Rentabilitet er af fundamental Betydning for Samfundets økonomiske Sundhed. Sandheden er da ogsaa — og det vil jeg gerne have Lov at slaa en Streg under —, at ingen, ligegyldig hvem og hvad vedkommende er, kan føle sig tryk, og ingen kan regne med at opretholde den samme Løn og den samme Levestandard, naar Landbruget som det bærende Erhverv er en Underskudsforretning. Selv om Byerhvervene søger at holde Priserne oppe, vil Krisen selvfølgelig ogsaa komme til dem, hvor det ikke allerede er sket. Det nytter kun lidt, at Vareprisen, Avancen pr. Vareenhed, er den samme, naar Købeevnen svigter, naar Butikkerne staar tomme, Landbrugets Indtægter eller, om De vil, Høstens Værdi er siden 1928 faldet fra 1 600 Mill. Kr. til ca. 700 Mill. Kr. Derfor er det saare naturligt, at den ene Halvdel af Befolkningen med Landbruget og de arbejdsløse i Spidsen overhovedet ingen Løn kan faa, saa længe den anden Halvdel ved Hjælp af Valutarestriktioner, gennem Organisationer, Tariftakster o. s. v., o. s. v. har Magt til at lægge Beslag paa hele Høstens Værdi og mere til. I England har man ved Sterlingens Fald, ved Nedsækning af Statens Udgifter

og paa anden Maade til Dels opnaaet økonomisk Ligevægt Erhvervene imellem, Lad os dog tage ved Lære! Her i Danmark fortsætter man ubekymret med et Pristal paa ca. 180 for Byerhvervene, samtidig med at Landbrugets Indtægter svarer til et Pristal paa ca. 75. Dette Misforhold maa bringes til Ophør. I England som for øvrigt i andre Lande lader man Landets Økonomi bestemme Møntens Højde. Herhjemme forsøger Regeringen i ophøjet Visdom at lade en tilfældig Kroneværdi være bestemmende for Landets Økonomi. En skønne Dag vil det afsløres, at det hele er et stort Bedrag, ikke alene overfor Udlandet, men navnlig overfor det danske Landbrug. Vi Landmænd kan ikke vedblivende lade os spise af med Henvisninger til, at nu afhænger alt af den næste Konference. Ikke sandt, „den næste Konference“, det er jo en herlig Opfindelse for dem, som endnu har deres paa det tørre. Sidste Sommer var det Ottawa, nu er det de forestaaende Forhandlinger med England, der benyttes som Paaskud. Akkurat de samme Skræmmebillede benyttedes jo for øvrigt forud for Afleveringspligtens Ophævelse, og saa viste det sig, at Forholdet var lige det stik modsatte. Den engelske Presse med Verdensbladet „Times“ i Spidsen roste Danmark i høje Toner og lykønskede os til snarest at lade de sidste Restriktioner falde. Hyvis Valutacentralen og Valutarestriktionerne er en Betingelse for at opnaa en god Overenskomst med England, maatte det, hvis der skal være Logik i det hele, være lige saa nødvendigt for stadig at staa paa en god Fod med England at opretholde disse unaturlige Tilstande. Det kan vi ikke uden at degradere os til en andenrangs Nation, og det vil England sidst af alle forlange, at vi skal. Inden vi gik til Forhandling med England, vilde det have været mere fair, om vi havde bragt Orden i vore indenrigske Forhold. Hvis der er noget, der kan skade os overfor England, forekommer det mig at være den Behandling, vi for nylig har givet dem. Først inviterer vi den engelske Handel og Industri herover til Udstilling, for straks efter at møde dem med indtil fordoblede Told-satser. Noget saadant kan man forstaa irriterer, og Udenrigsministeren har sikkert i den Henseende erfaret adskilligt. Ene af alle Lande i Verden, udenfor Rusland, opretholder vi en Valutaordning, der i Stedet for at medvirke til økonomisk Ligevægt fører os videre og videre ud i Uføre. De Valutalove, vi har haft, og de, vi faar i Fremtiden, har kostet og vil koste Staten uhyre Summer. Valutacentralen har jo